

Arrest

nr. 203 469 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een soennitische Pashtoun. U woonde uw hele leven in Belako, een dorp in het district Puli Khumri in de provincie Baghlan.

U werd in uw herkomstregio twee keer benaderd door de taliban die wilde dat u zich bij hen zou aansluiten. De taliban ondernam een derde rekruteringspoging door uw vader te contacteren. Als gevolg van deze toenaderingen besloot u om Afghanistan definitief te verlaten.

Een paar maanden later werd uw vader opnieuw aangesproken door de taliban waarna hij besliste om samen met de rest van het gezin jullie herkomstregio te verlaten.

Uw reisweg naar België nam negen tot tien maanden in beslag. U bleef eerst een twintigtal dagen in Iran waarna u uw reis verder zette naar Turkije. Na twee weken Turkije kwam u via een voor u onbekend land terecht in Servië. Daarna verbleef u een drietal weken in een opvangcentrum in Hongarije. U zette vervolgens uw reis verder naar Duitsland waar u zes tot zeven maanden zou verblijven. U verbleef eerst twee tot drie maanden in een opvangcentrum voorbij München, waarna u een viertal maanden in een sociale woning verbleef. U kwam in België aan op 10 november 2015 waar u twintig dagen later, op 30 november 2015, een asielaanvraag indiende.

In het kader van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Voorafgaand dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot uw verklaringen, uit onderzoek van de DVZ is gebleken dat u bij aankomst in België meerderjarig was waardoor de door u verklaarde minderjarigheid niet in rekening wordt gebracht in de beoordeling van uw asielaanvraag.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u, die geen documenten neerlegt die uw identiteit of herkomst zouden kunnen staven, het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in Afghanistan gewoond heeft.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw bijzonder vage verklaringen over het leven in het dorp waar u tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond. Zo is het bijzonder ongeloofwaardig dat iemand zoals u, de oudste van twee zonen van een landbouwer, geen noemenswaardige activiteit zou hebben gehad. U verklaart dat u twee geiten had, louter als huisdier, en dat uw activiteiten zich beperkten tot huishoudelijke taken zoals afwassen, eten maken en uw zus verzorgen (CGVS p. 11-12 en 22). Andere activiteiten zou u niet gehad hebben en u geeft voorts aan dat uw vader u nooit zou gevraagd hebben om te helpen bij zijn landbouwactiviteiten (CGVS p. 22). Dit is, gezien de rurale regio waarvan u claimt te komen en gezien de positie die u als oudste zoon binnen het gezin innam, weinig aannemelijk. Zeker wanneer in rekening wordt gebracht dat uw vader een drugsverslaafde is, kan worden verwacht dat u bij wijlen genoodzaakt was om assistentie te verlenen in de professionele activiteiten die uw vader uitvoerde (CGVS 1 p. 4 en CGVS 2 p. 5).

Gezien landbouw de voornaamste sector betreft in uw herkomstregio en gezien uw eigen gezin ook volledig afhankelijk was van de inkomsten uit landbouw, is het voorts weinig waarschijnlijk dat u geen idee heeft van de zaai- en oogsttijden van de voornaamste gewassen uit uw streek. Aangaande de gewassen die uw vader verbouwde, namelijk tarwe en maïs, verklaarde u dat deze beide werden gezaaid in de winter en geoogst in de zomer. Maïs wordt in uw regio evenwel geplant in de maand juni. Op de vraag welke gewassen, fruit of groenten worden geoogst buiten de zomer antwoordde u watermeloen en meloen. Deze twee fruitsoorten worden evenwel beide geoogst in de periode augustus/september. Uiteindelijk geeft u aan dat u eigenlijk niet weet wanneer deze worden geoogst. Nochtans gaf u zelf aan dat dit de voornaamste fruitsoorten zijn in uw regio.

Van rijst, volgens u evenzeer één van de belangrijkste gewassen in uw regio, heeft u evenmin een idee van de oogsttijden (CGVS p. 21-22). Opnieuw moet hier gewezen worden op het weinig waarschijnlijke karakter van uw verklaringen. Gezien uw profiel van oudste zoon van een landbouwer binnen een uiterst rurale omgeving is het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de plant- en oogsttijden van de voornaamste gewassen in uw regio. Oogsten zaaitijden zijn uiterst voor de hand liggende vragen voor personen afkomstig uit uw regio. Dat u bovendien ook foute verklaringen aflegt over gewassen die uw vader zelf verbouwde, namelijk maïs, maakt uw verklaringen des te ongeloofwaardiger.

Aansluitend op de belangrijke landbouwperiodes moet opgemerkt worden dat wanneer u gevraagd werd naar de Afghaanse maanden die samenvallen met de zomer u Hamal, Sawyer en Jawza antwoordde (CGVS 2 p. 25-26). Deze maanden vallen evenwel samen met de periode lopend van maart tot juni. De effectieve zomermaanden in Afghanistan zijn Saratan, Asad en Sonbula. Aangezien u klaarblijkelijk de namen van de maanden kent, kan dan ook minstens verwacht worden dat u aan de hand van deze maanden met enige precisie de seizoenen kan situeren. Zeker gezien het belang seizoenen hebben in rurale gemeenschappen. Dat u er niet in slaagde om op dergelijke eenvoudige vragen correcte antwoorden te geven doet verdere twijfels rijzen aangaande uw herkomst.

Doorheen uw interview legde u verder oppervlakkige en makkelijk in te studeren verklaringen af over uw herkomstregio. Wanneer evenwel dieper werd ingegaan op de door u aangereikte informatie blijkt dat u steevast het antwoord schuldig moet blijven op voor de hand liggende vragen. Zo haalt u aan dat er in uw regio twee rivieren zijn, namelijk de Juainaaw rivier en de Gawargaan rivier. Deze bevinden zich volgens uw verklaringen aan de linker- en rechterkant van waar u woonde. Wanneer evenwel gevraagd wordt waar u deze rivieren kon oversteken geeft u aan dat u dit niet weet. U had daar naar eigen zeggen niets te zoeken (CGVS 2 p. 16). Wanneer u echter uw hele leven in een dorp omgeven door twee rivieren woont, kan minstens verwacht worden dat u weet waar deze rivieren al dan niet kunnen worden overgestoken, zelfs wanneer u zelden tot nooit effectief deze oversteek zou gemaakt hebben.

Verder weet u welke districten grenzen aan uw eigen district, maar wanneer gevraagd wordt of uw district grenst aan een andere provincie, wat het geval is, heeft u daar geen idee van. Wanneer u er ook op gewezen wordt dat uw district grenst aan een andere provincie geeft u aan dat u niet weet welke provincie dit zou zijn (CGVS 2 p. 18). Wat aangrenzende districten betreft liet u ook na om Khuram Wa Sarbagh, het aangrenzende district uit de aangrenzende Samangan-provincie, te benoemen. Dat u enkel de aangrenzende districten uit uw eigen provincie kan benoemen en aan uw eigen district aangrenzende provincies en de bijhorende districten niet kent of kan benoemen vormt een sterke indicatie van het ingestudeerde karakter van uw verklaringen en wijzen er op dat uw daadwerkelijke herkomst uit die regio ongeloofwaardig is.

Bij aanvang van uw interview, wanneer u gevraagd werd of u weet welke richting u vanuit uw woonplaats diende uit te gaan om naar Puli Khumri te gaan, gaf u een zeer gedetailleerde en uiterst uitgebreide wegbeschrijving van de route die moet worden afgelegd. Nochtans zou u naar eigen zeggen nooit deze route hebben afgelegd (CGVS 2 p. 5-6). Wanneer evenwel later tijdens datzelfde interview gevraagd wordt of u op een door uzelf gemaakte tekening met zelf aangebrachte referentiepunten uit uw dorp kan aanduiden in welke richting Puli Khumri ligt antwoordt u: "Het is lang geleden. Ik weet niet welke kant we moeten gaan voor Puli Khumri. [...] Ik kan heel moeilijk van mijn eigen vertellen. Ik ging er niet, dus ik weet het niet." (CGVS 2 p. 16-17) U werd dan ook geconfronteerd met het opmerkelijke contrast tussen uw wegbeschrijving en uw onvermogen om op een zelfgemaakte tekening van uw dorp te tonen in welke richting Puli Khumri ligt. U geeft hierbij enkel aan dat u er zelf niet was en dat u daarom de richting niet kan aanduiden (CGVS 2 p. 17). Deze uitleg is evenwel geen aannemelijke verklaring voor het opmerkelijke contrast dat werd vastgesteld. Dat u nooit naar Puli Khumri ging, maar wel een uiterst gedetailleerde wegbeschrijving draagt dan ook niet bij tot de geloofwaardigheid van uw herkomst. Dat u er dan niet in slaagt enigszins de richting van de provinciehoofdstad aan te duiden is weinig aannemelijk indien u daadwerkelijk uit de regio afkomstig bent.

Tijdens dezelfde passage van het interview haalt u zelf ook het Mulki-ziekenhuis van Baghi Shamaal aan. Opnieuw slaagt u er niet in de richting aan te duiden op uw tekening wanneer hier naar gevraagd wordt. U geeft opnieuw aan dat u er niet bent geweest omdat u niet buiten ging en u dus niet weet waar de kliniek ligt (CGVS 2 p. 16-17). Dit is opnieuw opmerkelijk, te meer omdat u bij aanvang van uw interview Baghi Shamaal benoemde als een van de meest dichtstbijzijnde dorpen bij uw woonplaats (CGVS 2 p. 5).

Wanneer verder ingegaan wordt op ziekenhuizen uit uw regio noemt u nog een tweede ziekenhuis, namelijk het Nasidji-ziekenhuis. U gaf aan dat dit samen met het ziekenhuis in Baghi Shamaal de belangrijkste ziekenhuizen in uw provincie zijn (CGVS 2 p. 20). Wanneer evenwel gevraagd wordt of het Nasidji-ziekenhuis in uw district ligt geeft u aan dat u daar geen flauw idee van heeft. U weet evenmin in welk dorp of welke stad dit ziekenhuis zou liggen (CGVS 2 p. 20). Dergelijke verklaringen wijzen opnieuw op een ingestudeerd karakter.

Voorts moet worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van betogingen of natuurrampen in uw regio. Zelfs wanneer zou uitgegaan worden van uw stelling dat u zelf nooit uw dorp verliet, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verschillende impactvolle gebeurtenissen uit uw regio u wel ter ore zoude komen. Zo weet u bijvoorbeeld wel dat Aminullah Amaerkhel een politiechef is, maar bent u er niet van op de hoogte dat er in uw district een betoging was tegen de overplaatsing van deze politiecommandant. U bent evenmin op de hoogte van de sterk gemediatiseerde moord op Farkhanda waarvoor ook honderden betogers op straat kwamen in Puli Khumri (CGVS 2 p. 19-20). Gedurende de laatste jaren die u in Afghanistan zou verbleven hebben deden er zich diverse overstromingen voor in uw regio waarbij ook verschillende mensen het leven lieten. Dat u hier niet van op de hoogte bent is opmerkelijk, te meer omdat u aangaf dat u zelf tussen twee rivieren woonde in de nabijheid van Baghi Shamaal en Wazir Abad (zie landeninformatie). Indien u daadwerkelijk van de regio afkomstig bent, kan verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van dergelijke natuurrampen die zich voordeden in uw regio.

Wanneer gepolst werd naar veiligheidsincidenten kon u van geen enkel incident dat u naar voor bracht een duiding geven van wanneer deze plaats vonden. U geeft telkens aan dat u het niet weet en u wijst hiervoor uw lage scholingsgraad als oorzaak aan (CGVS 2 p. 27-29). U werd er evenwel op gewezen dat u ook als ongeschoolde moet kunnen duiden of een incident zich al dan niet lang geleden plaatsvond. En dat u zich kon preciseren met referenties naar seizoenen door bijvoorbeeld aan te geven dat incident X plaatsvond Y winters geleden. U bleef echter aanhouden dat dit onmogelijk was omdat u niet naar school ging (CGVS 2 p. 29). Er werd gedurende het interview in de mate van het mogelijke rekening gehouden met uw lage scholingsgraad. Dit kan evenwel niet als excuus worden ingeroepen om geen antwoord te geven op voor de hand liggende vragen. Dat u verschillende incidenten benoemt maar geen van hen ook maar enigszins kan duiden in de tijd ligt verder in lijn met de twijfels die geuit worden over uw daadwerkelijke herkomst.

Wanneer verder gevraagd werd naar taliban-commandanten die in uw regio actief waren op het moment van uw vertrek uit Afghanistan moet u het antwoord schuldig blijven. U geeft weliswaar verschillende namen van talibanleden, maar u benoemt in hoofdzaak personen die reeds lang overleden of gearresteerd zijn. Uiteindelijk, wanneer nogmaals duidelijk wordt gemaakt dat u gevraagd werd naar taliban-commandanten die in uw regio actief waren op het moment van uw vertrek, geeft u aan dat u hier niet van op de hoogte bent (CGVS 2 p. 23-24). Voor iemand die uit de regio afkomstig is en meerdere keren benaderd werd door de taliban is het opmerkelijk dat u, van diegene die u noemt niet weet welke recent nog actief waren. Indien u daadwerkelijk uw kennis in de door u geclaimde herkomstregio zou hebben opgedaan, kan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u weet welke personen actief waren op het moment van uw vertrek. Dat u wel namen kent maar niet weet wie precies actief was in uw laatste periode is dan ook een bijkomende indicatie van het ingestudeerde karakter van uw kennis.

Voorts moet worden opgemerkt dat u niet alleen geen documenten voorlegde die uw herkomst of identiteit enigszins kunnen staven, maar dat u bovendien ook twijfelachtige verklaringen aflegde over uw taskara. Zo verklaarde bij DVZ op 9 februari 2016 dat uw taskara misschien in Afghanistan was maar dat u dit niet zeker was (DVZ-verklaring – Persoonlijke documenten – Vraag 24). U verklaarde bij het CGVS dat u op de dag van uw asielaanvraag, wanneer de asielinstanties informeerden naar uw taskara, nog niet wist dat uw moeder uw in Iran verloren gegane taskara in uw rugzak had gestopt bij uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 2 p. 13). Deze uitleg is evenwel weinig waarschijnlijk, te meer om dat u net daarvoor verklaarde dat uw moeder u reeds in Duitsland vertelde dat uw taskara in uw rugzak zat (CGVS 2 p. 13). Bovendien is het op zich onwaarschijnlijk dat u zich na uw aankomst in België op 10 november 2015 zich in de daaropvolgende drie maanden niet zou geïnformeerd hebben over een voor u belangrijk document. Zeker wanneer daarenboven in rekening gebracht wordt dat u bij het CGVS verklaarde dat u zeven tot acht maanden in Duitsland verbleef en aldaar ook een asielaanvraag indiende kan weinig geloof gehecht worden aan uw geclaimde onwetendheid inzake uw taskara (CGVS 2 p. 14).

Dergelijke verklaringen ondermijnen dan ook verder uw algemene ongeloofwaardigheid en in het bijzonder uw verklaringen aangaande uw (recente) herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Puli Khumri gelegen in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Puli Khumri heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke asielmotieven die u bij het CGVS uiteenzette waren bovendien op zich niet van die aard dat zij wijzen op geloofwaardige verklaringen ter zake. U verklaarde op oppervlakkige wijze dat de taliban u en uw vader meermaals benaderden met de bedoeling u te laten aansluiten bij de taliban. U weet evenwel niet waarom de taliban u precies in het vizier nam en geeft aan dat de taliban de praktijk ook bij andere mensen toepaste. U verklaarde evenwel meteen dat u dit zelf niet zag en dat u daar niet kan over vertellen (CGVS 2 p. 32). Wanneer vervolgens gevraagd werd of u mensen kende uit uw dorp die een gelijkaardige situatie meemaakten antwoordde u: "Ik heb het zelf niet gezien. Maar in het dorp in de buurt van andere dorpen eigenlijk zijn er mensen meegenomen door andere groepering. Dat waren mijn zaken niet eigenlijk." (CGVS 2 p. 32) Daarnaast verklaarde u daarover: "Ja, ik had geen contact met andere mensen. Ik weet niet of ze contact hadden met taliban of niet. Ik was altijd bezig met de geiten die cadeau waren voor mijn vader. Ik was de hele tijd voor mijn zus bezig." (CGVS 2 p. 31) Indien de taliban daadwerkelijk meermaals de praktijk toepaste om mensen onder druk te zetten zich bij hen aan te sluiten, is het niet alleen opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte zou zijn, maar bovendien bevreemdend dat u op laconieke wijze verklaarde dat dit eigenlijk uw zaken niet zijn. U gaf daarentegen aan dat u noch uw familie in de periode lopend vanaf de eerste benadering hulp zochten of informeerden naar het bestaan van lotgenoten (CGVS 2 p. 32-33). Indien u of uw familie daadwerkelijk drie keer werden benaderd vooraleer beslist werd dat u Afghanistan diende te verlaten, kan worden verwacht dat jullie zouden proberen te weten te komen wat de ervaringen waren van anderen die in gelijkaardige situaties terecht kwamen.

U was bovendien uitermate vaag over de periode waarin de drie benaderingen zouden hebben plaatsgevonden. Zelfs een ruime schatting kon u niet geven. U had geen idee hoeveel dagen, weken, maanden... er verliepen tussen de verschillende benaderingen en gaf aan dat dit te wijten was aan uw gebrek aan scholing (CGVS 2 p. 32,33 en 34). Bovendien verklaarde u dat u er niet van op de hoogte bent hoe lang na de derde confrontatie u uw dorp definitief verliet (CGVS 2 p. 34). Opnieuw moet hierbij opgemerkt worden dat uw lage scholing u er niet van weerhoudt enige duiding te geven over de periode waarin de verschillende incidenten plaatsvonden. Te meer omdat u expliciet werd verduidelijkt dat data niet van u verwacht werden, maar dat wel verwacht werd dat u kon zeggen of het om dagen, weken of maanden ging (CGVS 2 p. 32). Dat u geen enkele duiding gaf is een bijkomende factor die op uw ongeloofwaardigheid ter zake wijst.

Over de vierde benadering, wanneer u reeds uw land van herkomst had verlaten, legde u eveneens twijfelachtige verklaringen af. Bijna een jaar na uw vertrek maakten uw ouders geen enkele melding van de vierde benadering die volgens u zou leiden tot hun vertrek uit hun herkomstregio (CGVS 2 p. 34). U verklaarde dat de taliban waarschijnlijk nog niet waren langs gegaan op het moment dat u al in België was en contact had met uw ouders. U ging er immers van uit dat uw ouders anders het incident zouden verteld hebben aan u (CGVS 2 p. 34). Indien de taliban evenwel daadwerkelijk u wilden inlijven, is het opmerkelijk dat zij ruim tien maanden niets van zich laten horen nadat ze u en uw familie reeds drie maal benaderden. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u: "Ja, dus eigenlijk dat kan ik niet vertellen mijn ouders zeiden het niet tegen mij. Ik vroeg het niet in detail. Ik had niet veel tijd. Ik weet het niet van mijn eigen." (CGVS 2 p. 36) Wanneer u er vervolgens op gewezen werd dat u in België bezig was met een asielprocedure en er in die context kan verwacht worden dat uw ouders u op de hoogte zouden brengen van een nieuw incident antwoordde u: "Die mensen die echt gestudeerd zijn en gsm hebben en geld en tijd om dat te vragen kunnen dat doen. Maar ik had maar kleine dingen, ik sprak niet meer. Dus ik kon dat niet vragen." U voegde daar vervolgens nog aan toe dat u het met uw ouders niet had over de problemen die jullie familie hebben getroffen (CGVS 2 p. 37) Dergelijke verklaringen zijn evenwel weinig aannemelijk en ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid.

Aangaande uw ouders kan bovendien ook worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde. U gaf immers aanvankelijk aan dat uw ouders twee maanden na uw vertrek ook vertrokken zijn uit uw dorp (CGVS 2 p. 4). Later tijdens datzelfde interview verklaarde u evenwel dat er geen idee van had wanneer uw ouders precies hun dorp verlieten (CGVS 2 p. 30). Nog later verklaarde u dat uw ouders nog steeds in hun dorp waren op het moment dat u reeds in België verbleef, tien maanden na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 2 p. 34). U werd geconfronteerd met uw initiële verklaringen waarin u aanhaalde dat uw ouders twee maanden na u hun dorp verlieten en u verklaarde dat de interviewer misschien verkeerd typte (CGVS 2 p. 30-31). Deze de facto ontkenning van uw eerste verklaring is evenwel een ontoereikende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bijgevolg vormt deze incoherentie een bijkomende factor die uw ongeloofwaardigheid aantoont.

Los van de vage, strijdige en weinig aannemelijke verklaringen binnen uw asielrelaas moet ook worden gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds".

Er zijn geen indicaties dat dit bij u wel het geval zou zijn. Bovendien geeft u ook zelf aan dat u door niemand uit uw familie of brede omgeving onder druk werd gezet om aan te sluiten bij de taliban (CGVS 2 p. 31)

Op basis van de verschillende elementen aanwezig in uw dossier moet bijgevolg worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen. Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u bleef verklaren afkomstig te zijn uit Baghlan in het district Puli Khumri. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij door zijn vader niet werd betrokken bij diens werkzaamheden als landbouwer omdat het zo gevaarlijk was voor jongemannen om zich buiten te begeven en in het vizier van Daesh en de taliban te lopen. Hij stelt dat hij zijn familie hielp waar hij kon en “*binnenhuishoudelijke taken*” deed daar zijn moeder ernstig ziek was. Hij wijst erop dat hij verklaarde door zijn vader te worden geslagen indien hij durfde zonder diens toestemming buiten te komen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen diepgaande kennis heeft over zijn regio van herkomst, wijst verzoeker erop dat hij geen scholing heeft genoten, niet vaak mocht buiten komen en in een zeer moeilijke thuissituatie zat. Hij wijst op zijn verklaring dat hij niet naar school ging, niet kan lezen en schrijven en zelfs niet naar de madrassa is geweest uit vrees dat de moskee zou worden aangevallen door de taliban. Hij meent dat hij desondanks veel informatie heeft gegeven over zijn regio van herkomst en wijst erop dat hij de dorpen gelegen rondom zijn dorp perfect kon opnoemen. Hij stelt dat hij zijn woonplaats in Afghanistan heel gedetailleerd kon aangeven. Hij voert aan dat het voor iemand die nooit zijn dorp heeft verlaten en nooit scholing heeft gehad, bijzonder moeilijk is om de verschillende dorpen exact te situeren of om ze op een kaart te kunnen tekenen. Hij acht het niet ernstig dat het feit dat hij de weg van zijn dorp naar Puli Khumri gedetailleerd kan beschrijven, tegen hem wordt gebruikt. Hij wijst erop dat hij eveneens vertelde welke etnische groepen er in zijn dorp wonen. Hij stelt dat de commissaris-generaal tijdens het gehoor vragen bleef stellen over plaatsen en gebieden waar hij nooit is geweest. Hij wijst erop dat hij de provincies opnoemde die aan zijn district grenzen en dat hij vertelde over de providers die er worden gebruikt. Verder stelt verzoeker dat er in zijn dorp nooit betogingen plaatsvonden. Hij acht het niet ernstig dat de commissaris-generaal verwacht dat gebeurtenissen die elders plaatsvonden verzoeker maar ter ore hadden moeten komen. Volgens hem getuigt dit van een gebrek aan inlevingsvermogen in het dagelijks leven van een jonge, ongeletterde Afghaan in een bijzonder moeilijke thuissituatie en in een klein dorp waar het gevaar van de taliban elke dag om de hoek loert. Hij merkt op dat alle door hem gegeven informatie volledig juist is. Hij stelt dat hij bijvoorbeeld perfect kon aangeven dat er betoging plaatsvond in Bhagi Shamal waarbij een soldaat werd doodgeschoten, en dat hij spontaan kon vertellen over Aminullah Amarkhel. Hij wijst ook op zijn verklaringen over zijn dagelijks leven onder de taliban. Hij besluit als volgt: “*Doorheen het gehoor blijkt aldus dat verzoekende partij weldegelijk voldoende informatie kon geven over haar dorp en haar regio van herkomst waardoor er onmogelijk aan haar herkomst kan worden getwijfeld!*”.

Wat betreft zijn taskara, stelt verzoeker dat hij tijdens het eerste interview niet met zekerheid wist waar zijn taskara was gebleven en dat hij hierover pas bij het tweede gehoor duidelijkheid had gekregen. Hij had immers zijn moeder gesproken die hem meedeelde dat zij zijn taskara in zijn rugzak had gestoken, die hij in Iran was kwijtgespeeld. Hij meent dat de commissaris-generaal zich concentreert op de vragen waarop hij niet kon antwoorden en het grootste deel van het gehoor naast zich neerlegt zonder ook maar enigszins rekening te houden met zijn profiel en jonge leeftijd.

Verzoeker stelt dat hij vreest gedood te worden door de taliban en/of Daesh, hetgeen hij uitlegde tijdens zijn gehoor. Hij wijst erop dat hij doodsbenauwd was en erg leed onder de gebeurtenissen, dat hij een ongeschoolde jongeman was die tijdens deze gebeurtenissen nog minderjarig was en dat het niet ernstig is te verwachten dat hij deze gebeurtenissen exact in de tijd kan situeren.

Hij wijst er tevens op dat hij intussen reeds meerdere jaren buiten Afghanistan verblijft en dat alles ook is vervaagd. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat hij niet weet waarom de taliban hem juist viseert, voert hij aan dat hij niet in het hoofd van de talibanleden kan kijken. Hij stelt dat de taliban ook andere jongeren aansprak en hij vermoedt dat zij jonge, sterke mankrachten zochten om in te zetten in hun strijd tegen de overheid en de "ongelovigen".

2.2. Stukken

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota met opmerkingen een Afghaanse kalender (bijlage 1) en een kaart van het district Pul-e-Khumri (bijlage 2).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 maart 2018 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentfraude" van 21 november 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban werd bedreigd, die eisten dat hij zich bij hen zou aansluiten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden herkomst uit het dorp Belako in het district Pull Khumri van de Afghaanse provincie Baghlan gelet op (a) zijn vage verklaringen over zijn leven in dit dorp voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, (b) zijn gebrekkige verklaringen over de landbouw in zijn voorgehouden regio van herkomst, terwijl zijn vader landbouwer zou zijn, (c) zijn onjuiste verklaringen over de zomermaanden in de Afghaanse kalender, (d) zijn gebrekkige verklaringen over een oversteekplaats voor de twee rivieren naast zijn dorp, over de aan zijn district grenzende districten, over de ziekenhuizen, betogingen, natuurrampen, veiligheidsincidenten en prominente personen in zijn voorgehouden regio van herkomst, (d) de vaststellingen aangaande de wegbeschrijving van zijn dorp naar Pull Khumri, en (e) zijn onaannemelijke verklaringen in verband met zijn taskara; (ii) hij niet weet waarom de taliban precies hem in het vizier nam en hij evenmin informeerde naar de ervaringen van anderen in gelijkaardige situaties; (iii) hij vage verklaringen aflegt over de periode waarin de drie benaderingen door de taliban zouden hebben plaatsgevonden; (iv) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de vierde benadering door de taliban; (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaatsen van zijn ouders na zijn vertrek uit Afghanistan; (vi) verzoeker niet *in concreto* zijn vrees aannemelijk maakt te behoren tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen te worden gerekruteerd door een gewapende anti-gouvernementele groepering of door de Afghaanse lokale politie zoals bedoeld in de richtlijnen van UNHCR inzake Afghaanse asielzoekers van 19 april 2016.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven te trachten te weerleggen.

Zo wijst verzoeker op zijn lage scholingsgraad, doch ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een

doorleefde wijze kunnen situeren. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoekers verklaringen geenszins aannemelijk kunnen worden geacht om diens voorgehouden herkomst uit het dorp Belako in het district Pull Khumri van de Afghaanse provincie Baghlan als geloofwaardig te kunnen beschouwen. In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, hetgeen op zich evenwel bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Waar verzoeker wijst op een aantal elementen die hij volgens hem wél correct zou hebben meegedeeld betreffende zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. De kennis die verzoeker wél tentoon kon spreiden, heeft dan ook een ingestudeerd karakter. Gezien het voorgaande besluit de commissaris-generaal terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden herkomst uit het dorp Belako in het district Pull Khumri van de Afghaanse provincie Baghlan. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde feiten die er zich zouden hebben afgespeeld.

Ten overvloede kan met betrekking tot de feiten nog worden vastgesteld dat verzoeker aanvoert dat hij op dat ogenblik nog minderjarig was, een bewering die geenszins kan worden aangenomen. Toen hij vertrok in 2015 was hij immers al 20 jaar oud (geboortedatum: 1 januari 1995). De aangevoerde gebeurtenissen vonden plaats nog voor zijn vertrek, op een ogenblik dus dat hij al 19 jaar oud was. Dat verzoeker over het tijdsverloop tussen het eerste incident en zijn vertrek alsook tussen de verschillende incidenten geen enkele indicatie kan geven, bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkt in de bestreden beslissing. Dat hij doodsbenaauwd was en erg leed onder deze gebeurtenissen, is geenszins een afdoende verklaring voor het feit dat verzoeker het tijdsverloop van de voorgehouden gebeurtenissen op generlei wijze kan weergegeven. Hierbij dient opgemerkt dat van hem geen exacte data werden verwacht, doch verzoeker slaagde er zelfs niet in de voorgehouden gebeurtenissen in een ruimer tijds kader te plaatsen, hetgeen niet ernstig is. Dat verzoeker niet in de hoofden van de talibanleden kan kijken en bijgevolg niet kan weten waarom ze precies hem viseerden, is evenmin een afdoende verklaring voor zijn onwetendheid. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker op gedetailleerde en doorleefde wijze kan weergegeven waarom net hij door de taliban zou zijn geviséerd, *quod non*.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich ook beroept in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan zich bijgevolg niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken dat hij een reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Puli Khumri in de provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER